

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania A.L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanego W. w C.
o ustalenie właściwego ustawodawstwa,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację wnioskodawczyni A.L. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K. o ustalenie właściwego ustawodawstwa.

Decyzją z dnia 25 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w K. stwierdził, że w stosunku do ubezpieczonej od dnia 1 lipca 2012 r. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych. Swoje stanowisko uzasadnił tym, że A. L. poinformowała, iż od dnia 1 lipca 2012 r. podjęła dodatkową pracę najemną na terenie Słowacji, a w Polsce prowadzi działalność gospodarczą, jednak z informacji udzielonej przez słowacką instytucję ubezpieczeniową wynikało, że na terenie Słowacji nie dochodzi do wykonywania

pracy przez pracowników zatrudnionych w firmie W. s.r.o.

Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołanie A.L.. Ustalił, że w dniu 10 grudnia 2013 r. ZUS Oddział w K. zwrócił się do Socialnej Poistovni z informacją, że od 1 lipca 2012 r. określono dla A.L. tymczasowo polskie ustawodawstwo dotyczące ubezpieczenia społecznego. W piśmie tym informowano, że przy współpracy z inspektorem pracy słowacka instytucja ubezpieczeniowa przeprowadziła kontrole u kilkudziesięciu pracodawców zatrudniających osoby o podejrzenie niskich zarobkach i znikomym zobowiązaniu pracy, w tym także w firmie W. s.r.o., a wyniki kontroli wskazują, że m.in. w przypadku firmy W. s.r.o. chodzi o firmę „skrzynkową” i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do wykonywania pracy przez jej pracowników.

Sąd Apelacyjny wskazał, że nie jest uzasadnione podnoszone w apelacji stanowisko, że instytucja właściwa dla miejsca zamieszkania osoby wykonującej pracę w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, do której wpłynął wniosek o ustalenie ustawodawstwa właściwego, jako tymczasowe ustawodawstwo zawsze musi wskazać ustawodawstwo miejsca świadczenia (deklarowanej we wniosku) pracy, zwłaszcza w sytuacji, gdy instytucja ta ma wątpliwości co do określenia ustawodawstwa z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L 2004.166.1, dalej: rozporządzenie nr 883/2004 albo rozporządzenie podstawowe). Ustalenie ustawodawstwa w trybie art. 16 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L 2009.284.1, dalej: rozporządzenie nr 987/2009 albo rozporządzenie wykonawcze) nie zawsze musi oznaczać, że ustawodawstwo to zostanie określone w oparciu o przepis art. 13 rozporządzenia nr 883/2004. Natomiast zawsze takie tymczasowe wyznaczenie uruchamia procedurę zmierzającą do ostatecznego określenia ustawodawstwa w danym przypadku. Okoliczności w sprawie niniejszej są o tyle nietypowe, że słowacka instytucja ubezpieczeniowa, niejako uprzedzając wszczęcie procedury wynikająca z art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 987/2009 w tej konkretnej sprawie, przeprowadziła odpowiednie dochodzenie i poinformowała

pismem z dnia 25 lipca 2013 r. polską instytucję o fikcyjności (pozorności) zatrudniania pracowników m.in. przez pracodawcę wskazanego przez wnioskodawczynię, jak również poinformowała o braku podstaw do wydania pracownikom kontrolowanych spółek (m.in. także wnioskodawczyni) poświadczenia ubezpieczenia na formularzu A1. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. znając takie stanowisko poprzedzone odpowiednim dochodzeniem słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, w piśmie z dnia 10 grudnia 2013 r. (otrzymanym przez instytucję słowacką 18 grudnia 2013 r.), tymczasowo wskazał polskie ustawodawstwo. Brak reakcji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej w terminie wskazanym w art. 16 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009, przy jednoczesnym braku przedstawienia przez ubezpieczoną poświadczenia A1 wydanego przez tę instytucję oznacza, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że instytucja słowacka w dalszym ciągu konsekwentnie uważała, że wnioskodawczyni nie świadczyła pracy i tym samym nie podlegała w spornym okresie ustawodawstwu słowackiemu. W ten sposób zgodnymi stanowiskami obu instytucji w praktyce zakończono procedurę przewidzianą w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009. Zaskarżona decyzja jedynie potwierdza to „ostateczne” stanowisko obu instytucji.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu prawa materialnego: art. 288 akapit 2 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2 ze zm.) w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 115 z dnia 9 maja 2008 r.), art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 oraz art. 14 ust. 5b zd. 1 rozporządzenia nr 987/2009.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej w związku z występującym w sprawie istotnym zagadnieniem prawnym i związaną z nim potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, które Sąd Najwyższy mógłby swoim orzeczeniem w sprawie usunąć, które polegają na konieczności udzielenia odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jaki sposób i według jakich kryteriów należy oceniać „marginalność” świadczonej pracy, o której mowa w przepisie artykuł 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego? W szczególności czy takowym kryterium świadczącym o „marginalności” zatrudnienia winno być kryterium dochodowe, czy też np. kryterium

czasochłonności zatrudnienia?

2. Czy art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 samodzielnie lub w związku z art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia należy rozumieć w ten sposób, że osoba informująca instytucję o wykonywaniu pracy w dwóch lub więcej państwach członkowskich zobowiązana jest do przedłożenia także dokumentów i dowodów potwierdzających wykonywanie przez nią pracy w innych państwach członkowskich? W przypadku odpowiedzi twierdzącej - czy dla tymczasowego określenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 dokumentem potwierdzającym wykonywanie pracy najemnej jest umowa o pracę, czy też instytucja miejsca zamieszkania może żądać od osoby informującej dodatkowych dowodów potwierdzających rzeczywiste wykonywanie pracy w innym państwie członkowskim (takich jak bilety, rachunki za zakwaterowanie w innym państwie członkowskim), a zatem czy ciężar dowodu wykonywania pracy w innym państwie członkowskim spoczywa wyłącznie na osobie informującej czy także na instytucji miejsca zamieszkania, w szczególności w zakresie, w jakim poddaje ona w wątpliwość okoliczności wskazane przez osobę informującą?

3. Czy ustalenie przez obie instytucje właściwego ustawodawstwa, które nie jest zgodne z zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, może być, czy też nie może być również rezultatem ustaleń instytucji miejsca, w którym według twierdzeń wnioskodawcy miała być świadczona praca, że w istocie praca ta nie była świadczona i nie mogła z tego względu stanowić tytułu do podlegania ubezpieczeniom w tym państwie? Jakie są skutki prawne naruszenia art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 przez zaniechanie wdrożenia procedury przewidzianej tym przepisem? W szczególności jakie są konsekwencje prawne tego, że słowacka instytucja ubezpieczeniowa w terminie 2 miesięcy nie zakwestionowała stanowiska ZUS w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa polskiego wbrew procedurze unijnej?

Niezależnie skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W ocenie skarżącej wydane przez Sąd Apelacyjny orzeczenie narusza prawo poprzez zastosowanie obowiązujących przepisów prawa sprzecznie z powszechnie obowiązującymi kryteriami ich stosowania, a tym samym z

pogwałceniem art. 2 Konstytucji poprzez niezapewnienie gwarantowanej przez ten przepis przewidywalności stosowania prawa przez organy państwowe (m.in. uzasadnienie wyroku TK z dnia 15 kwietnia 2003 r., SK 4/02), a także prawa do sprawiedliwego traktowania w sferze stosunków objętych gwarancjami konstytucyjnymi oraz prawa do pewności prawa i bezpieczeństwa prawnego (uzasadnienie wyroku TK z dnia 7 stycznia 2004 r., K 14/03). Skarżąca wskazała, że w sprawie analogicznej do będącej przedmiotem rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny w (...) wydał dnia 18 maja 2016 r. (III AUa (...)) wyrok odmiennej treści, mianowicie uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zauważyć należy, że między pierwszą i drugą z powyższych przyczyn kasacyjnych występuje związek, a jednoznaczne wyznaczenie granicy między nimi w konkretnych sytuacjach może być utrudnione. (T. Ereciński, J. Gudowski, *System Prawa Procesowego Cywilnego. Tom III. Środki zaskarżenia*, LEX 2013). W doktrynie wskazuje się również, że pod pojęciem „zagadnienia prawnego” kryją się przede wszystkim przypadki dotyczące wykładni przepisów budzących wątpliwości (W. Sanetra, *O roli Sądu Najwyższego w zapewnieniu zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądowego*, Przegląd Sądowy 2006 nr 9, s. 16; J. Iwulski, *Kasacja po nowelizacji*, PiZS 2000 nr 12, s. 28).

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, zgodnie z

dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powinno polegać na sformułowaniu tego zagadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Musi być to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie sądowym (T. Ereciński, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze*, wyd. V, red. T. Ereciński). Jeżeli zagadnienie prawne było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, skarżący powinien wykazać, że wystąpiły okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Również oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, LEX nr 1982406).

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że problem prawny przedstawiany w ramach wątpliwości interpretacyjnych wynikających z rozbieżnego orzecznictwa sądów bądź ujęty jako istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie tylko wtedy, gdy ocena prawna Sądu Najwyższego będzie miała wpływ na rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 23/15, LEX nr 2021942; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14, LEX nr 1678067). Takiego waloru nie posiada wskazana przez skarżącą kwestia interpretacji pojęcia „marginalności” świadczonej pracy o której mowa w przepisie artykuł 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego. W rozpoznawanej sprawie u podstaw decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych leżała uzyskana od słowackiej instytucji ubezpieczeniowej informacja, że w przypadku W. s.r.o. chodzi o firmę „skrzynkową” i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do wykonywania pracy przez jej pracowników, a zatem między innymi przez skarżącą. U podstaw rozstrzygnięcia organu, a później sądów powszechnych leżała zatem okoliczność dotyczące nieświadczenia pracy przez skarżącą na terenie Słowacji, nie zaś okoliczność

świadczenia jej w niewielkich rozmiarach. Sąd Apelacyjny w swoim wyroku zwrócił uwagę na regulację art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009 tylko na marginesie rozważań, wskazując, że: „nawet w przypadku gdyby instytucja słowacka poczyniła odmienne ustalenia i przyjęła stanowisko, że wnioskodawczyni rzeczywiście świadczyła pracę na podstawie takiej umowy na rzecz firmy W. s.r.o., zasadne byłoby rozważenie w ramach procedury z art. 16 rozporządzenia 987/2009, zastosowania wymienionego wyżej przepisu. W rozpoznawanej sprawie nie znalazł on jednak zastosowania”.

Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną ze sformułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Tym samym również drugie z podanych przez skarżącą zagadnień nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Formułuje ona bowiem na podstawie art. 16 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 pytania, wskazując różne warianty odpowiedzi, nie przytacza jednak jakichkolwiek argumentów prawnych, prowadzących do rozbieżnych ocen. Zamiast tego odnosi zagadnienia do zapadłego w rozpoznawanej sprawie wyroku Sądu Apelacyjnego.

Ostatnie ze sformułowanych zagadnień było natomiast przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego; wskazane przepisy prawa, będące źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych doczekały się wykładni, a skarżąca nie wskazała argumentów które mogłyby uzasadniać zmianę tego stanowiska. W postanowieniu z dnia 20 października 2016 r. (I UZ 20/16, LEX nr 2163324) Sąd Najwyższy przyjął, że „wspólne porozumienie” w rozumieniu art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009 może polegać na poinformowaniu przez instytucję miejsca świadczenia pracy o swoim stanowisku odnośnie do nieistnienia ważnego

tytułu do ubezpieczenia społecznego na terytorium jej państwa, wydaniu przez instytucję właściwą miejsca zamieszkania decyzji (o charakterze tymczasowym - w trybie art. 16 ust. 2) o stosowaniu ustawodawstwa krajowego i zaakceptowaniu tej decyzji przez instytucję właściwą dla miejsca świadczenia pracy (niewniesienie zastrzeżeń). W postanowieniu tym Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 nie przewiduje formy w jakiej wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego. Takich wymagań formalnych nie przewiduje również decyzja A1 Komisji Administracyjnej w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz.Urz. UE C 106 z dnia 24 kwietnia 2010 r.). Ponadto wymaganie od organu rentowego, aby w ramach art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego posługiwał się decyzją administracyjną, jeśli ma oparcie prawne, to tylko w art. 83 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963). Nie można przy tym pominąć, po pierwsze, że o statusie decyzji nie decyduje nazwa nadana pismu, ale władczy i jednostronny rodzaj przekazu, a po drugie, że adresatem tymczasowego określenia ustawodawstwa jest instytucja ubezpieczeniowa innego państwa członkowskiego. Z jej punktu widzenia nie ma większego znaczenia forma w jakiej doszło do zakomunikowania dyspozycji z art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. Systemy prawne poszczególnych państw mogą posługiwać się różnymi konstrukcjami, ważne jest jedynie to, czy są one nośnikiem procedury ustalającej ustawodawstwo mające zastosowanie do ubezpieczonego. W postanowieniu z dnia 20 października 2016 r., I UZ 22/16, LEX nr 2159129 Sąd Najwyższy przyjął, że z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa w trybie art. 16 rozporządzenia wykonawczego istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim. Wprawdzie odbywa się to z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia podstawowego zawierającego normy kolizyjne, ale nie oznacza to, że zainteresowany może w oparciu o nie kwestionować przed organem jednego państwa członkowskiego

(miejsca zamieszkania) wspólne porozumienie, a właściwie weryfikować stanowisko zajęte przez drugie państwo członkowskie (miejsca wykonywania pracy najemnej) o nieistnieniu w tym państwie ważnego tytułu ubezpieczenia, żądając ustalenia wybranego przez siebie ustawodawstwa. Temu bowiem służy inna instytucja koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a mianowicie ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie zainteresowanego do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1, a wówczas ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego.

Chybiony jest również zarzut oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie skarżąca upatruje oczywistej zasadności skargi w okoliczności, że Sąd Apelacyjny w Krakowie w analogicznej sprawie wydał odmienne rozstrzygnięcie (wyrok z dnia 18 maja 2016 r., III AUa 1848/15). Sytuacja takiego „dualizmu orzekania” godzi, zdaniem skarżącej, w społeczne poczucie sprawiedliwości.

Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, powołanie się w skardze kasacyjnej, że zaskarżony wyrok jest „rażąco niesprawiedliwy”, nie jest równoznaczne z tym, iż zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo. Rażąca niesprawiedliwość wyroku jest pojęciem subiektywnym, natomiast oczywiste

naruszenie prawa mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z obowiązkiem wskazania przepisów, które zostały naruszone w sposób zauważalny bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., II UK 163/02, OSNP 2003 nr 18, poz. 13). Kryterium oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga oceny podstaw skargi oraz ich uzasadnienia. Świadczy to o konieczności częściowo merytorycznej kontroli skargi już na etapie przedsądu oraz wskazuje na prewencyjny charakter instytucji wstępnego badania skargi kasacyjnej (T. Ereciński, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze*, wyd. V, red. T. Ereciński). Oczywistą zasadność skargi bada się zatem w granicach wskazanych w niej zarzutów. Jednakże zauważyć należy, że jeżeli skarżący wskazuje na przepisy prawa materialnego, których stosowanie w praktyce wywołuje rozbieżności, czy też przepisy prawa wymagające wykładni, to z natury rzeczy nie mogą one równocześnie przemawiać za oczywistością skargi kasacyjnej. Co jest sporne nie może być oczywiste (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122).

Odnosić należy ponadto, że Sąd Najwyższy w analogicznych sprawach rozpoznawanych na skutek zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku sądu II instancji uchylającego zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., I UZ 20/16, LEX nr 2163324; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., I UZ 22/16, LEX nr 2159129).

Nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.